

FERZAN ÖZPETEK

Saklı Yürek

ROMAN

ÇEVİRİ: NEVAL BARLAS

can
çağdaş

FERZAN ÖZPETEK
SAKLI
YÜREK

Can Çağdaş

Saklı Yürek, Ferzan Özpetek

İtalyanca aslından çeviren: Neval Barlas

Cuore Nascosto

Çeviride kaynak alınan baskı: Mondadori, 2024

Kapak görseli: © Caspar Jade || KMc

© 2024, Ferzan Özpetek

© 2024, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Haziran 2024, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 70 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Didem Bayındır

Editör: Mustafa Çevikdoğan

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ, Melis Oflas

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd.

Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftelahuzlar Sk. No: 16 Acar San. Sit.

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 45099

ISBN 978-975-07-6370-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

FERZAN ÖZPETEK
SAKLI
YÜREK

ROMAN

İtalyanca aslından çeviren

Neval Barlas

♥can

Ferzan Özpetek'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

İstanbul Kırmızısı, 2014

Sen Benim Hayatımsın, 2015

Bir Nefes Gibi, 2020

FERZAN ÖZPETEK, İstanbul Kalamış'ta doğdu. 1976'da gittiği İtalya'da Roma La Sapienza Üniversitesi'nde sinema tarihi öğrenimi gördü. Navona Akademisi'nde sanat tarihi ve kostüm, Silvio D'Amico Tiyatro Sanatı Akademisi'nde yönetmenlik okudu. 1997'de Cannes Film Festivali'nde prestijli Quinzaine des Réalisateurs bölümüne seçilen ve eleştirmenler tarafından beğeniyle karşılanan ilk filmi *Hamam*'la büyük bir çıkış yakaladı. *Harem Suare* (1999) ve *Cahil Periler*'le (2001) Avrupa'nın en çok konuşulan yönetmenlerinden biri oldu. *Karşı Pencere* (2003), *Kutsal Yürek* (2005), *Bir Ömür Yetmez* (2007), *Mükemmel Bir Gün* (2008), *Serseri Mayınlar* (2010), *Şahane Misafir* (2012), *Kemerlerinizi Bağlayın* (2014), *İstanbul Kırmızısı* (2016), *Napoli'nin Sırrı* (2018), *Şans Tanrıçası* (2019), *Nuovo Olimpo* (2023) filmleri tüm dünyada büyük başarılar elde etti. 2022'de *Cahil Periler*'in mini dizi uyarlamasını yaptı. Filmleri dünyanın pek çok ülkesinde gösterilen ve birçok saygın ödül kazanan Özpetek için New York Modern Sanat Müzesi (MoMA) 2008'de bir retrospektif gösterim düzenledi. 2011 yılında Floransa Operası'nın açılışında, Maggio Musicale Fiorentino Tiyatrosu'nda, İtalyan besteci Giuseppe Verdi'nin *Aida* operasını sahneye koydu. 2012 ve 2018 yıllarında ise yine bir Verdi eserini, *La Traviata*'yı Napoli şehrindeki tarihî San Carlo Operası'nda izleyiciyle buluşturdu. 2014'te ilk kitabı *İstanbul Kırmızısı*'ni, 2015'te *Sen Benim Hayatımsın*'i, 2020'de *Bir Nefes Gibi*'yi yazdı. 2019'da İtalyan Devlet Demiryolları için bir kısa film çekti. Venedik Bienali için *Venetika* isimli bir enstalasyon hazırladı. *Mine Vaganti* (*Serseri Mayınlar*) filmi tiyatro eseri olarak sahnelendi. Napoli San Carlo Tiyatrosu'nda *Madam Butterfly*'i sahneye koydu.

NEVAL BARLAS, İzmir'de doğdu. Roma La Sapienza Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi mezunu. Yazılı basın dünyasında editör, yayıncı, müdürü ve genel yayın yönetmeni olarak görev aldı. İtalyanca sözlükler ve yazım kılavuzları kategorisinde eserler yazdı. Carmen Llera Moravia'nın *Georgette* adlı romanını, Carlo Goldoni'nin *Gelin ile Kaynana* adlı tiyatro eserini ve Ferzan Özpetek'in üçüncü romanı *Bir Nefes Gibi*'yi Türkçeye kazandırdı.

Rossana ve Alice'ye

“Anılar hatırlandığı sürece ayrılık olmaz.”

Stüdyoyu bulmak zor olmamıştı. Ortama hâkim olan loş ışık, kablolar ve çeşitli aletler mekânı olduğundan küçük gösteriyordu. Ona doğru gelen ekose gömleklili bir adam, tam o anda takılıp neredeyse düşmesine neden olan reflektörün yanında beklemesini söyledi. Kızıl saçlı, narin bir kadın vardı ileride; katlanabilir bir koltuğa adeta bir tahta kurulumu gibi kurulan, beyzbol şapkalılı bir adamın duygusuz bakışları altında, oturduğu tabureden kalkmadan, kameranın önündeki ışık demetinin ortasında çeşitli el kol hareketleri yapıyordu. Adam büyük olasılıkla yönetmendi; etrafında hayranlıkla dört dönen asistan ordusuna bakılırsa önemli biri olduğu kesindi. Yol boyunca hissettiği özgüven aniden uçup gitti ve o her zamanki çekimsiz genç kıza dönüştü.

“Hey, sen! Güzellik, adın ne senin?” diye sordu rejisi asistanlarından biri.

“Alice,” diye yanıtladı kısık bir sesle.

“Alice, gel, sıra sende.”

Kızıl saçlı kadının provası bitmişti, şimdi sıra ondaydı. Titreye titreye tabureye doğru gitti. Yüzüne vuran ışık neredeyse kör ediciydi.

“Otur ve kameraya bak. İşaret verdiğimizde konuşmaya başlayabilirsin. Anladın mı?”

“Buraya bakacaksın küçükhanım!” diye bağırdı biri. Gözüne giren ışık yüzünden hiçbir şey göremiyordu. “Biraz daha sağa!”

Denileni yaptı ve duruşunu kameranın ışıklarına göre ayarladı.

“Hadi bakalım Alice, istediğini anlat bize. Kendinle ilgili bir şeyler mesela. Başla!” dedi yönetmen olduğunu düşündüğü kişi.

“Alice! Prova bir. Sahne, motor!” diye bağırdı karanlıkta biri.

“Ay! Ben... ben...”

“Stop! Yok, olmadı. Yüzünü indirdin. Dosdoğru kameraya bakman lazım, anladın mı?”

Yönetmenin sesi bir bıçak gibi sert ve keskindi.

Alice donakaldı. Ağlamak üzereydi. Bir ses araya girdi.

“Bekle, alını parlıyor. Mari, bir el atsana.”

İçinden sünger ve pudra çıkardığı bir sürü cebi olan tuhaf yelekli genç makyöz arkasında belirdi. Yanaklarını ve alnını hafif dokunuşlarla pudraladı ve saçlarını düzeltti. Gitmeden önce, “İşin sırrı bir arkadaşınla konuşuyormuş gibi konuşmakta. Ya da annenle. Sadece sen ve o, başka kimse yokmuş gibi,” diye fısıldadı dost bir bakışla.

Makyözün niyeti kuşkusuz onu rahatlatmaktı ama annesinden söz ederek tam tersi bir etki uyandırmıştı. Alice “başla” komutunu duyduktan sonra gözünü kameradan ayırmamaya gayret etti. Şimdi karşısında sadece Adelaide’yi görüyordu, onu doğuran ve ona zulmeden kadını. Az önce dökmek üzere olduğu gözyaşları, yerini güçlü ve durdurulamaz bir öfkeye bıraktı.

“Asla tatmadığım sevgini ne kadar çok istediğimi hiç söyleyemedim sana. Mutfakta her yanına gelişimde, hep yapacak daha önemli bir işin olduğu için beni kovduğunda. Sana, bakmaya bile tenezzül etmediğin bir çizi-

mimi hediye ettiğimde... Karanlıktan korktuğum için yatağımda kıvrılıp ağladığım gecelerde ceza olarak beni yerde yatmaya zorlardın. Hayallerimi, paramparça etmemen için senden gizlemeyi; isteklerimi, aşağılamaman için yüksek sesle dile getirmemeyi çok erken öğrendim. Aradığım basit bir gülümsemeydi oysa; seninse bakışlarında sadece nefret, aşağılama, tiksinti vardı. Bir solucana, hiçbir beklentiyi karşılayamayan bir zavallıya bakar gibi baktın bana. Nihayet o bakışlarını benimse-dim; beni gördüğün gibi birine dönüştüm: utanç kaynağı, beceriksiz, gereksiz. Ne yaparsam yapayım, senin gözünde yanlış olacağını kabullenmem çok zor oldu. Gerçi bu dünyaya hayatını mahvetmek için gelmiş biri olarak başka ne bekleyebilirdim ki! Ama her şeyin bir çözümü vardır. Evinden çekip gittim ve yaşamaya, nefes almaya başladım. Artık o kız çocuğu değilim, sürünmekten vazgeçtim.”

Anılarda kaybolmuş gibi bir anlığına sustu. Sonra kaldığı yerden devam etti:

“Anne, insanı sevgiyle büyüten, umutlarını yeşerten, adımlarına yön verendir. Ve uykuya dalman için şarkılar söyleyen, gecenin karanlığına gizlenmiş bir canavardan korktuğunda sana cesaret aşılacak için elini tutandır. Sen bunların hiçbirini yapmadın. Kızın olmam senin için nasıl bir felaketse benim için de öyleydi. Artık sil-dim seni: Senin gibi bir anneyle işim yok.”

Sesi kararlıydı, kim bilir kaç zamandır içinde tuttuğu kelimeleri döküvermişti ve sustuğu an kendini artık hiçbir şey umurunda değilmiş gibi özgür, hafif hissetti.

Stüdyoya neredeyse elle tutulacak kadar yoğun bir sessizlik çöktü. Sonra biri alkışlamaya başladı... biri daha... ardından biri daha.

I

6 Ağustos 1978. O gün, yaz ortası olmasına rağmen, tuhaf bir şekilde yağmur hiç dinmemişti. Alice mutfağa sığınmıştı, o saatte annesi ya da erkek kardeşi Gaetano tarafından rahatsız edilmeden rahatça hayal kurabilirdi. Adelaide, altı yaşındaki bir kız çocuğunun kardeşiyle oynamak ya da televizyon seyretmek yerine saatlerce hiçbir şey yapmadan, dalgın bakışlarla sakın sakın oturmasını anlayamıyordu. Kızı onu endişelendiriyordu: Aklından ne geçtiğiyle ilgili en ufak bir fikri yoktu. Üstelik sakarın tekiydi de! Şapşallıklarına bakılırsa pek akıllı da sayılmazdı.

Alice tavandaki bir rutubet lekesini fark etti ve büyülenmiş gibi bakakaldı: Uçan bir ejderhaya benziyordu. Uçan, iyi kalpli bir ejderha olduğuna karar verdi. Başkalarına anlamsız gelen şeyler üzerine kafa yormak gibi bir alışkanlığı vardı. O hayali yaratığın sırtında, altın rengi bulutlar ve gökkuşakları arasında uçtuğunu hayal etti; ama bu eğlence de kısa sürdü. Öğle sonrası bir türlü geçmek bilmiyordu.

Birdenbire yağmur durmuş, bulutları toz misali süpüren sıcak bir rüzgâr çıkmış ve güneş sanki hiç gitmemiş gibi yeniden her şeyi aydınlatmaya başlamıştı. Alice oturduğu köşeden, oluktan akan su damlacıklarının için-

den geçen güneş ışığının yansımalarını ağız açık izliyordu. O sırada bir kadının bağırdığını duydu:

“Hey millet! Kimse yok mu?”

Aniden gelen misafir, günün tekdüzeliğini kırmıştı fakat sonradan düşündüğünde bu da garip geldi çünkü Filangeri ailesinin pek misafiri olmazdı, hele de beklenmedik bir misafiri hiç! Terzilik yapan, çoğunlukla skk ve yırtıklarınını dikerek eski kıyafetleri yenileyen Adelaide evden çalışırdı fakat müşterileri mutlaka önce telefon edip gelirlerdi. O anda bir dikişle meşguldü ve birinin dışarıdan ona seslendiğini hemen duymadı. Kapı zili aylardır bozuktu. Kapıyı atığında bir süre sessiz kaldı – ki bu, onun gibi geveze biri için hiç alışıldık bir durum değildi.

Kapının eşiğinde, rengârenk iekli bir elbise giymiş, koyu siyah kalem ektiğı yeşil gözleri kısa kklyle daha da öne çıkan alımlı bir kadın duruyordu. Kt kesimli kuzguni siyah saçları ve iri altın küpeleri rzgrda savruluyordu.

“Günaydın Adelaide, beni hatırladın mı?” diye sordu. Ve ev sahibesinin kendini geri çekmesine fırsat bırakmadan, nefesini kesecek kadar sımsıkı sarıldı. Oldukça uzun süredir grşmyorlardı ama Adeleide de ilk anda onu tanımıştı.

Irene yirmili yaşlarında Sicilya’dan Roma’ya taşındığında Adelaide henüz ocuktı. Kendinden yaşlı ve çok varlıklı bir adamla evlenmiş, adam birkaç yıl geçmeden ona yüklü bir miras bırakarak bu dünyadan göçüp gitme nezaketini göstermişti. Kasabadaki dedikoducu kadınların yorumları bu yöndeydi; nitekim aynı dedikoducular, kasabaya giderek daha az uğrayan geç kadının başkentte sürdüğü skandal dolu, utanç verici yaşantı hakkında da kötücül imalarda bulunmaktan çekinmiyordu.

“Ne hoř sürpriz! İçeri gelsene, bir kahve içelim.”

Beklenmedik misafirinin geçmesi için hafif yana çekilen Adelaide, onu salona yönlendirdi. Sonra gözleri çocukları aradı: Irene'nin zengin ama çocuksuz olduğunu biliyor, doğurganlığını sergilemek onda keyifli bir intikam duygusu uyandırıyor.

“Gaetano, Alice, gelin! Bakın kim geldi!” diye çocuklara seslendi.

Yabancılara pek alışık olmayan çocuklar, ürkekçe ona yaklaştılar.

“Roma’da oturan eski bir aile dostumuz. Ona teyze diyebilirsiniz, Irene Teyze.”

Niye böyle dediğini o da bilmiyordu, aslında sadece kasabadan bir tanıdıktı. Ama o kelimeler ağzından çıkar çıkmaz bunun iyi bir fikir olduğuna karar verdi çünkü sahte de olsa bir kan bağından söz etmek, varlıklı kadının cömert davranmasını teşvik etmek için şüphesiz işe yarayabilirdi.

Irene, Santa Maria Assunta Kilisesi’ndeki antika bir tabloyu görmek ve hazır gelmişken gençliğinin geçtiği yerleri de ziyaret edip merakını gidermek için Polizzi’ye geldiğini söyledi. Kocasını kaybettikten sonra bir daha evlenmemişti. Adelaide onu son görüşünü düşündü: Eylül ayının üçüncü pazar günü kutlanan, kasabanın koruyucu azizi San Gandolfo’yu anma bayramında karşılaşmışlardı. En az sekiz yıl geçmiş olmalıydı. O zaman Adelaide henüz Michele’yle evli değildi, hatta evlilik aklının ucundan bile geçmiyordu. 17 yaşındaydı, masum ve hayata dair beklentileri olan bir genç kızdı: Henüz kimse ona hâlâ sonuçlarına katlanmak zorunda olduğu kazıkları atmamıştı. Zihninde canlanan hatıralar onu biraz yumuşattı.

Irene salona geçerken aniden, “Ne kadar güzel ve büyük bir eviniz var! Odaları kiralamayı hiç düşünmediniz mi?” diye sordu.

Adelaide rahatsız oldu. Ne yani, yabancı birini pansiyoner olarak almak zorunda kalacak kadar fakir olduklarını mı sanıyordu?

“Neden düşünelim? Hayır, sadece biz oturuyoruz,” diye sertçe yanıtladı.

“Şanslısınız, gerçekten çok güzel bir ev, yeşilliklerin ortasında. Bazen buralara nasıl özlem duyuyorum bilemezsin. Defalarca dönmeyi düşündüm ama artık hayatım Roma’da.”

Irene gülümsedi, rahatlamış gibiydi. Adelaide de gevşemişti.

O sabah, yakınlardaki Santa Maria Assunta Kilisesi’nde bulunan o kıymetli tabloyu görmeye gitmişti. Çocukken hayal meyal gördüğünü hatırlıyordu ve hafızasını tazelemek istemişti.

Her pazar çocuklarıyla kiliseye giden Adelaide ise bahsettiği tabloya hiç dikkat etmemiştir bile.

“Ortasında, kucagında Bebek İsa’yı tutarken aynı zamanda kitap okuyan Meryem Ana figürünün olduğu o Kutsal Üçleme temalı muhteşem eseri biliyor musun?” diye sordu Irene. Acelesi varmış gibi hızlı konuşuyordu.

“O kitap,” diye devam etti, “Bilgi Kitabı! Olağanüstü detaylarla dolu, harika bir 15. yüzyıl Felemenk eseri. Eserin sahibi gizemli biri, sadece ‘Nakışlı Kâğıt Ustası’ olarak biliniyor ama varlığından kuşku duyan ve eserin birkaç farklı elden çıktığını söyleyenler de var.”

Adelaide, Irene’nin çok zengin olmasının yanı sıra –tam olarak ne anlama geldiğini bilmesede– sanatçı olduğunu da duymuştu. “Sanatçı” kelimesi ona sefalet ve güçlük çağırıyordu; misafirini ayrıcalıklı bir maddi durumla bağdaştırmakta zorlanıyor ve bu nedenle ona kuşkuyla bakıyordu. Alice ise karşılaşmaya alışık olduğu kadınlardan hayli farklı olan Irene’nin çekici kişiliğinden büyülenmişti. Yüz hatlarını, hareketlerini hafızasına iyi-

ce kazımak istercesine, gözünü bir an olsun ayırmadan ona bakıyordu.

Irene Teyze çevresindeki her şeyi aydınlatabilecek özel bir ışık saçıyordu. Ve her güldüğünde –ki bunu sık yapıyordu– başını arkaya atıyordu. Parfümü bile özeldi! Sesi odada bir enstrüman gibi çınlıyor, konuşurken bileziklerini neşeyle şingirdatıyordu. Bileziklerinin birinden, aralarında balıklar, kelebekler ve papağanların olduğu rengârenk mineli hayvancıklar sallanıyordu.

Misafirleri kanepeye oturmuş, yarım saattir aralıksız konuşuyordu. Annesini bile susturmayı başarmıştı. Alice birçoğunun anlamını bilmese de o sözcük selinden adeta büyülenmişti. Yanında duran Gaetano da merak içinde susuyordu.

Annesi kahve hazırlamak için uzaklaşınca onun peşi sıra mutfığa giden Gaetano, onları yalnız bıraktı. Bir anlık sessizliğin ardından, Irene aralarında bir tür suç ortaklığı varmışçasına Alice’ye gülümsedi ve aniden, “Söyle bakayım tatlım, yapmaktan en çok hoşlandığın şey ne?” diye sordu.

Alice, kendisiyle, bir yetişkinle konuşur gibi konuşulmasına alışık değildi. Bir süre düşündükten sonra yanıtladı:

“Hikâyeler hayal etmek!”

Annesi orada olsa asla bu denli içtenlikle konuşmaya cüret edemezdi. Karşısındaki kadınsa gerçekte bir yabancıydı belki ama içgüdüleri ona güvenebileceğini söylüyordu.

Aldığı yanıtı beğenen Irene Teyze’nin yüzünde cesaret verici bir gülümseme belirdi.

“Hikâye hayal etmek harika bir şey, ben de yapıyorum biliyor musun?”

“Gerçekten mi?” Alice duyduklarına inanamıyordu.

“Tabii! Çoğu insan yapıyor bunu.”

“Ama sen büyüsun...”

“Ne önemi var ki? Çocukken hikâye hayal etmeyi öğrenenler ömür boyu vazgeçmezler. Neden biliyor musun?”

“Hayır.”

“Bizi hayatta tutan güç budur da ondan.”

Alice'nin kafası karışmıştı. Ne demek istiyordu?

“Bir düşün: Hikâyeler hayal ettiğinde kendini nasıl hissediyorsun? Mutlu oluyor musun?” diye devam etti.

“Evet.”

“İşte bak, gördün mü? İnsan kendini mutlu eden bir şeyi yapmaktan asla vazgeçmez. Tabii eğer...” Sustu ve bir anlığına yüzünde bir gölge belirdi. Bir şeyler eklemek ister gibi görünse de vazgeçti.

“Kaç yaşındasın?” diye sordu konuyu değiştirerek.

Alice, babasının öğrettiği gibi, bir elinin tüm parmaklarını, diğer elinise sadece başparmağını açarak havaya kaldırdı.

“Altı.”

“Okuma yazma biliyor musun?”

Ekimde ilkokula başlayacak olan Alice, “Daha okula gitmiyorum ki!” diye çıkıştı. Kadın çocuklarla ilgili pek bir şey bilmiyor olsa gerekti.

“Tabii, haklısın,” diye özür diledi Irene Teyze. “Peki hayal ettiğin hikâyeleri nasıl hatırlıyorsun?”

Alice düşündü: Bunu ona nasıl anlatabilirdi?

Sonra bir parmağını şakağına götürüp, gururla, “Hepsi burada!” dedi.

“Aferin sana!”

“Peki sen? Sen nasıl hatırlıyorsun?”

Irene Teyze yine aralarında bir ortaklık varmışçasına gülümsedi: “Ben onları resmediyorum,” dedi heyecanla. Sonra hemen kendini düzeltti: “Resmediyordum.”

O akşam yemekte sadece Irene konuşuldu. Alice'nin genelde sakin ve ketum bir adam olan babası, beklenmedik ziyareti öğrenince alışıldık sessizliğinden sıyrılıp kendisine haber verilmediği için üzgün olduğunu söyledi. Irene'yi gayet iyi hatırlıyordu ve merhabalaşmak isterdi.

“Çalışıyordun, işi gücü bırakıp koşa koşa buraya gelemezdin ya!” dedi Adelaide sertçe.

Durumu kabullenen Michele, “Bir bahane bulurdum ama neyse, artık olan oldu...” diye mırıldandı. Karısına uzun uzadıya karşı çıkmayı asla başaramamıştı, evde karısının sözü geçiyordu.

Michele bir inşaat firmasında muhasebeciydi ve işverenin mesai saatlerinde geçerli bir mazereti olmadan ortadan kaybolmasına göz yumacağını pek sanmıyordu; yine de hayatında maddi anlamda ciddi bir dönüm noktası olabilecek bir buluşmanın dışında bırakılmasına üzülmüştü. Omuzlarını silkip yemeye devam etti.

“Yemeğimi bitirdim, oynamaya gidebilir miyim?” diye sordu Alice iskemleden kayarak inerken.

Henüz beş yaşında olmasına rağmen gözünden hiçbir şey kaçmayan Gaetano, “Elindeki ne?” diye sordu.

Alice içgüdüyle elini hemen arkasına saklasa da daha atik olan kardeşi, parmaklarının arasına sakladığı minik objeyi elinden çekip aldı.

Sertçe araya giren Adelaide, “Annene ver Gaetano,” dedi. Bunun üzerine oğlu, mavi, yeşil ve sarı mineli ufak bir kelebeği isteksizce uzattı.

“Nereden aldın bunu?”

“Almadım, teyze verdi,” diye kendini savundu küçük kız.

“Tabii ya! Irene'nin bileziğindeki süslerden biri... Düşmüş herhalde,” dedi Adelaide, gözyaşlarına boğulan kızının sözlerine aldırmadan.

İnsan yüreğini nereye saklar?

Roma'nın merkezinde, anılarla dolu görkemli bir ev, yıllarca kilitli kalmış bir oda, şaşırtıcı bir tablo koleksiyonu, aniden kesilen tutkulu bir aşk... *Sokul Yürek*, farklı zaman ve mekânlarda yaşayan, her engeli aşarak birbirleriyle konuşmaktan vazgeçmeyen iki kadının ve onları buluşturan büyük sırrın hikâyesi.

Usta yönetmen Ferzan Özpetek bir kez daha hayal gücünü serbest bırakıyor ve çok satan romanı *Bir Nefes Gibi*'de olduğu gibi kadın kalbini büyük bir duyarlılıkla ele alıyor.

#hayaller #aşk #aynık #tutku #mazi #roma #psikiye #alle #sar #mesim #özgürlük

Yazar fotoğrafı: Stefania Cavallari

 can

canayrintari.com | [f](#) | [i](#) | [X](#) canayrintari

roman

ISBN 978-975-87-6370-0

9 789750 763700